

Sevők: Lángos motorfűrészek a fadöntéshez. Szünetelés nélküli üzem csak úgy lehetséges, ha minden fűrész mellett 25—30 munkás végzi a döntés, legallyazás, kergelés és hossztolás műveleteit; ilyenkor a teljes felkészítéshez szükséges munkaidőből 8—20% esik a fűrészelésre. Csak 50 cm-nél vastagabb törzsek döntése gazdaságos ilyen fűrészekkel, mert ezekkel 3—4-szer annyi törzs dönthető, mint kézfűrésszel.

Sindelar: Az erdőterület megosztása, tekintettel az állandó jellegű gazdasági egységek és a gazdasági kartertek bevezetésére. — Csehszlovákiában minden faállományról gazdasági kartertek készül. Az eddigi gyakorlat az erdőterületet az erdőrendezés szempontjai szerint osztotta fel. A legkisebb egység, az erdőrészlet, nem volt állandó jellegű. A kartertek-rendszernek viszont csak úgy lesz haszna, ha állandó egységekre épül. Az ilyen felosztás alapja a termelőhely és az üzemtechnikai szempont. A szerző a következő tagolást javasolja (felülről lefelé): teljes gazdasági egység, gazdasági csoport, termelési típus, az állandó alapegység, amely szükség esetén a felület és állomány szerint átmeneti részletekre osztható.¹

Dr. Korsun: Magassági görbe. Egy 100 törzset számláló 53 éves lúcfenyő-próbaállományban felvett átmérők és magasságok alapján kimutatja, hogy az egykorú homogén lúcosokban a fatömeg pontos megállapításához vastagsági csoportonként elegendő 2 törzs magasságának a megmérése

ALLG. FORST- U. HOLZWIRTSCHAFTLICHE ZEITUNG

1948. 21—24. sz.

Eckmüllner: A jühegelő a hegyes erdőben. A kecskék erdei legeltetését már egy 1539-ből származó erdőrendtartás említette Stájerországban, de a juhokra vonatkozólag egész Ausztriában nem történt hasonló intézkedés. A szerző az Enns folyó mellékén lévő hegyes erdőkből vett példákval világítja meg, hogy a juhok is érzékeny

¹Tudomásunk szerint a magyar erdőrendezés hasonló elgondolás alapján készült elő tjjászervezését.

károkat okozhatnak, mégpedig azzal, hogy legeltetésük a növényzet és a talaj természetes fejlődését gátolja.

Fröhlich: Szálatördő a Gmundnerberg-en. — Igen szép példája a belterjes erdőművelésnek!

Hubinger: A hegyes erdők. — A hegyes erdők egyetlen lúcosok sokhelyt természetes erőformák, veszedelmes kísérlet tehát ezek helyére a különben megokolt egyenes állományokat erőszakolni!

Dr. Mazek-Fialla: Az osztrák gyantacsapolási módszerek a magyar gyantatermelésben. A Máller dunántúli erdeifenyveseiben ú. n. bécsi gyaluval végzett csapolás törzsenként és évenként átlag 1.80 kg. nyersgyantát adott; ez az eredmény felülmúlja más országokét (1—1.5 kg) és a szerző szerint az enyhébb éghajlat javára irandó.

Dr. Flatscher: A világ erdőgazdasága. A bécsi „Hochschule für Bodenkultur“ tanév-megnyitó közgyűlésén elhangzott rektori székfoglaló, amely igen érdekes adatokat tartalmaz. Az egész világ összes fakészlete kb. 144 milliárd m³, ennek a 30%-a gyengén erdőszült, de jól gazdálkodó Európában található. Az évi növedék hektáronként csak 0.6 m³ (Európában 2 m³!), az összes fafogyasztás viszont 2.5 milliárd m³, ez tehát 35%-os túlhasználattal jelent! Okszerűbb gazdálkodás, fokozott takarékoság menthetik meg csak az emberiséget a fenyegető fajségtől. Az erdészet ma már nem lehet a függvénye más gazdasági ágaknak; Ausztria is külön erdészeti minisztériumot követel!

Wettstein: Fajtakutatás, változat és öröklés a fák világában. — Neves kutatók (Vilmörin, Cieslar, Engler, Oppermann, Zederbauer Sylben) eredményei alapján a további vizsgálatok szükségét hangsúlyozza.

Meloun: Az ártéri erdő. — A dunamenti erdők fáirol, cserjéiről és aljnövényzetéről ad jól áttekinthető képet.

Bitterlich: Erdei munkásaink szakbeli készsége. — Az eredményes gazdálkodás egyik lényeges előfeltétele az ügyes szakmunkás (szálatalál el sem képzelhető nélkülük), teljesítményüket állandó képzéssel, kellő megbecsüléssel (szociális intézkedések!) kell fokozni, pótlásukról intézményesen gondoskodni.

KÜLÖNFÉLÉK

A MŰEGYETEM ERDŐMÉRNÖKI OSZTÁLYÁNAK ÚJÁÉPÜLT BOTANIKUS KERTJE

A selmeci Erdészeti és Bányászati Főiskola botanikus kertjét 1838-ban telepítették. Területe mindössze 2.6 hektár volt, s ezen meglehetősen összezsúfolva kb. 600 fajta fát és cserjét telepítettek meg. A Főiskolának 1919-ben bekövetkezett átköltözésekor a kezdeti nehézségek után az akkor üresen álló honvéd főreáliskola épületében kaptunk új otthont. Az iskola kb. 10 ha-nyi beépítetlen területének kb. csak a felét telepítették annakidején mint díszkertet, a másik felét gazdasági kertnek, gyakorlótérnek stb. használták. Az átvett területnek tehát kb. a felét újra kellett telepíteni és a már beültetett területen is lényeges változtatásokat kellett végezni. Ezeket Wettstein könnyen áttekinthető rendszere alapján hajtottuk végre: kivágtuk a kevésbé értékes fákat és cserjéket, viszont az idősebb és szebb példányokat a rendszer kívánalmai ellenére is meghagytuk. A telepítés munkája 1923-ban kezdődött meg és nagy vonásokban 1930-ban fejeződött be.

Céltudatos munkával, de különösen a kert fizikai és szellemi dolgozóinak önfeláldozó szorgalmával — sokszor igen szűkös anyagi körülmények ellenére — sikerült a kertet úgy kifejleszteni, hogy 1940-ben nemcsak az erdészeti, hanem az egyetem botanikus kertek között is mind területe, mind arborétumának fajgazdsága következtében igen előkelő helyet foglalt el.

Sajnos, az 1944-ben bekövetkezett háborús események a kertet sem kímélték meg. A bombázások tulajdonképen

lényegesebb károsításokat nem okoztak, mert az egyik bomba a főépület elé esett és itt inkább csak épületkárokat okozott, a másik kettő pedig a kert peremére, ahol szerencsére kár nélkül maradt a hatása. A negyedik azonban a gubacstermők csoportjába esett, és itt egy igen szép *Quercus tardiflora*-állományunkat tette tönkre. Ennél azonban sokkal károsabb következményei voltak annak, hogy 1944 tavaszától kezdve az állandó légiriadók következtében a kertet ápolni nem tudtuk, a felszabadulás után pedig az épületek és a kert katonai beszállásolás céljait szolgálták. Ennek ellenére, amikor a háború folytára hazánkat ért károk megállapítása lehetővé vált, kiderült, hogy a magyarországi botanikus kertek közül egyedül az Erdőmérnöki Osztály botanikus kertje maradt meg viszonylag ép állapotban. A szabadföldi állomány szempontjából amúgy sem jelentékeny budapesti botanikus kert elég súlyos károkat szenvedett, a szegedi és debreceni botanikus kertek pedig majdnem teljesen elpusztultak. A soproni botanikus kert újjáépítése tehát általános magyar kultúrszempontból is felette fontos volt, ezért minden erőnkkel azon voltunk, hogy a kertet minél rövidebb idő alatt rendbehozzuk.

Sajnos, 1945 őszén már nem sokat tehattünk. Üveg-házaink üveganyaga 70%-ban tönkrement, és a megmaradt növényeket csak igen nagy nehézségek árán tudtuk a be-

deszkázott üvegházakban úgy-ahogy megmenteni. A leg-súlyosabb károkat a jeltáblák terén szenvedtük, 1945 őszén az 1944-ig kihelyezett 5500 drb jeltáblából mindössze 1500 drb maradt épségben. Pedig a jeltáblák a botanikus kertek berendezéséhez, elsősorban oktatási szempontból, szinte nélkülözhetetlenül fontosak. Ezek teszik ugyanis lehetővé, hogy a kertet látogató hallgatók a szükséges növényismereteket gyorsan elsajátíthassák.

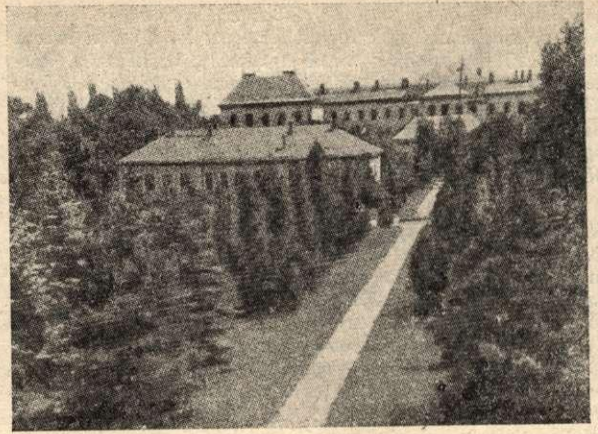
Ennek ellenére még 1945 őszén a legfontosabb karbantartási munkálatokat igyekeztünk elvégezni. Ezekben a nehéz napokban a kert fizikai és szellemi dolgozói számban nagyon megapadva (17 holdat 3 állandó munkással kellett volna rendbehozni) szinte bámulatos önfeláldozással követték el mindent, hogy a legszükségesebb fenntartási munkálatokat el tudjuk végezni. Igen nagy érdemeket szereztek ezen a téren az Erdőmérnöki Osztály hallgatói is, akik jórészt lerongyolódva és hiányosan táplálkozva napokat áldoztak arra, hogy nehéz fizikai munkával segítségünkre legyenek. Erre nagy szükségünk is volt, mert 1946 őszéig az infláció is akadályozott bennünket a rendszeres munkában.

A legnagyobb gondunk a névtáblák pótlása volt; kéz-írással, fából készítettük őket. Így el tudtuk érni azt, hogy legalább az állományalkotó fák és cserjék tanulmányozása lehetővé váljék. Ezekben a nehéz időkben a MALLERD Közp. Igazgatósága igen nagy megértést tanúsított irántunk. A felszabadulás óta neki köszönhetjük, hogy üvegházainkat fűteni tudjuk, és megmentett növényeink nem ment tönkre.

1947-ben még mindig nagy nehézségekkel küzdöttünk. Ennek ellenére és egyrészt azért, mert a személyzet tovább folytatta önfeláldozó munkásságát, másrészt, mert a Közoktatásügyi Minisztérium lehetővé tette azt, hogy legalább nyáron a munkáltszámot felemelhessük, már sokat tudtunk tenni a kert újjáépítése terén. Meg kell azonban jegyezni, hogy a legnagyobb munkaidőben is csak legfeljebb 3—4 állandó munkást tudtunk alkalmazni ezen a viszonylag nagy területen. Hallgatóink ebben az évben is szinte csodálatraméltó önfeláldozással állottak mellénk.

A kert tulajdonképeni újjáépítése 1948 tavaszán vette kezdetét. Az újjáépítést elsősorban *Ortutay Gyula* miniszter úr komoly anyagi támogatása tette lehetővé. Ennek támogatásnak a segítségével végre sikerült olyan munkáltszámot beállítanunk, amellyel — természetesen most sem minden nehézség nélkül — végre a kertet rendbe tudtuk hozni. Ez a támogatás tette azt is lehetővé, hogy be tudtunk rendezkedni állandó jellegű névtáblák házi előállítására. Egyedül 1948 nyarán közel 2.000 drb új névtáblát helyeztünk ki. Most már elérjük azt, hogy fontosabb növényeink kivétel nélkül jól olvasható, tehát könnyen tanulmányozható jeltáblákat kaptak.

A MALLERD Közp. Igazgatósága szintén jelentékeny hozzájárulással támogatta a kert újjáépítését. Az évről-évre adott tüzfán kívül, amellyel lehetővé tette az üveg-

2. kép. Külföldi fenyők osztálya 1948-ban.

házak fűtését, ez év tavaszán egy igen értékes csemetegyűjtemény adományozott a kertnek, és azt le is szállíttatta, ez év őszén pedig nagyértékű üvegházi anyaggal látott el bennünket.

Miután időközben a még fedetlenül maradt utolsó üvegházunk üvegezési munkálatait is megkezdtük, ez év őszén az Erdőmérnöki Osztály botanikus kertjének újjáépítését lényegileg befejeztünk tekinthetjük. Jelenleg összesen 2263 drb. fát, 1539 drb. cserjét és kb. 2460 drb. lágyszárú növényt ápolunk és tartunk nyilván a kertben. Ezeknek jórészt már tábla is jelöli.

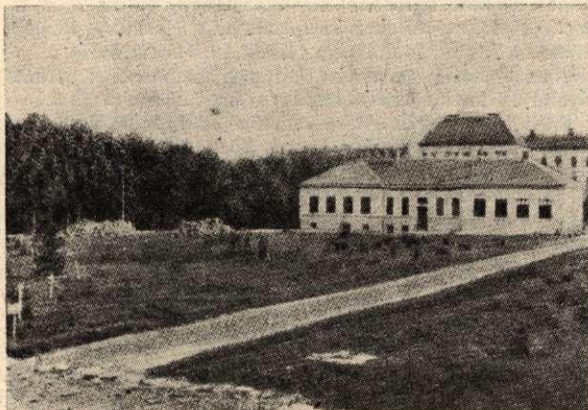
Nemcsak hallgatóknak áll ez a szép kert rendelkezésre, hanem ezenkívül az ország egész területére kiterjedő hivatást is teljesít. Az érdeklődőket ellátjuk növényanyaggal, ezenkívül számos iskola, egyesület stb. tekintette meg már az év folyamán is a botanikus kertet.

Mivel a külföldi mag- és csemetebeszerzés úgyszólván teljesen lehetetlenné vált — hiszen a legnagyobb teljesítőképességű faiskolák részben elpusztultak, részben pótlás nélkül maradtak — a soproni botanikus kertre vár az a feladat, hogy az időközben elpusztult magyar botanikus kertek állományának megújítása céljából a kert értékes maganyagának felhasználásával csemetekertet telepítsen, és az itt nevelt külföldi fajokkal a többi botanikus kertet fokozatosan ellássa.

Hiányaink egyedül az al-havasi és havasi növények csoportjában vannak, ezeket sajnos, egyelőre még nem tudtuk pótolni. Jelenleg 7 ökológiai csoportunk áll a hallgatók és a kert tanulmányozni kívánó közönség részére, amelyekben a magyar lomb- és fenyőerdők jellemző növényeit mutatjuk be. Ezenkívül külön csoportban mutatjuk be az egyszerű növényeket, a füveket, a réti növényeket, a gyógynövényeket, a mocsári növényeket, a legfontosabb virágtalan növényeket és egy nagyon jól sikerült csoportban a szikes- és homokos talajok növényzetét azokkal a fákkal együtt, amelyek ezeknek az erdőstésekor szerepet játszanak. Egy kb. 1 kat. hold kiterjedésű területen *Wettstein* rendszere szerint megtelepítettük azokat a fákat és cserjéket, amelyek nálunk őshonosak, vagy pedig mint újonnan telepítendő fajok jönnek tekintetbe. Ezeket úgy csoportosítottuk, hogy hallgatóink a nélkül, hogy a nagy kiterjedésű kertet bejárni kényeszerűlénének, egy egyszerű szemlével szinte játszva tanulhatják meg a gyakorlati szempontból fontos anyagot.

Hogy mit jelent az új erdőmérnök-nemzedék kiképzésében a most újjáépített kert értékes anyaga, azt nem kell hangsúlyoznom. Meggyőződésem, hogyha a MALLERD Igazgatósága és a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium a jövőben is mellénk áll megértő támogatásával, akkor a még reánk váró szép feladatoknak maradék nélkül meg fogunk tudni felelni, és megkezdhetjük a kert továbbfejlesztését is.

Dr. Fehér Dániel.

1. kép. Külföldi fenyők osztálya 1928-ban.

AZ ERDEIFENYŐ JELENTŐSÉGE A HOMOKFÁSÍTÁS SZEMPONTJÁBÓL

Dr. Haraesi Lajos előadása

A Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének általános munkaterve szerint Egyesületünk is megrendezte idén (január hó 31-én) első előadását, amelynek során *Dr. Haraesi Lajos* erdőgazgató, az Egyesület elnöke, ismertette az erdőfenyő szerepét a hazai homokfásításban.

Bevezetőül előbb az erdőfenyő termőhelyi igényeivel foglalkozott, majd felsorolta természetes előfordulásának helyeit és ezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az Alföld legsoványabb, legszárazabb homokjain, a buckatetőkön fásítás szempontjából csak az erdőfenyő jöhet szóba, mert pl. Oroszország délkeleti steppéin (a Voronyezs—Kujbisev közötti területen), ahol az *éghajlati viszonyok ugyanolyanok, mint Alföldünkön*, az erdőfenyő őshonos, s megtelepítése most is sikerrel jár. A fekete-fenyővel szemben tehát — bár az ugyancsak a szegény és száraz, de inkább meszestalajok, a sziklás domb- és hegyvidék fája — a jövőben az erdőfenyő részesítésük előnyben, már csak értékesebb fájára való tekintettel is. Az erdőfásításhoz legmegfelelebb a 2 éves magágyi vagy iskolázott csemete.

A gondosan felépített magas színvonalú előadást élénk vita követte. Elsőnek a fejtegetéseket mindvégig élénk figyelemmel kísérő *Veres Péter* ny. miniszter, a közérdekű fásítások főfelügyelője kért szót. Feltette a kérdést, vajjon az erdőfenyő fasorok létesítésére, tanyafásításra is alkalmazható-e? Erdeklődött aziránt, hogy a nehéz, kötött talajokra milyen fajok alkalmasok, s hogy a szikes területekre melyeket lehet sikerrel ültetni. Hivatkozott hortobágyi tapasztalataira, hogy a szikes vidéken átvezetett vasút mély anyagárka alá telepített nyárfa szépen megfogant és díszlett s ugyanezen a tájon az út mellett szép akác-fasort is talált. A kapott szakaszerű felvilágosításokat érdeklődéssel hallgatta, s azokról jegyzeteket is készített.

Dr. Magyar János főerdőmérnök a fasorok telepítését tette szóvá. Rámutatott arra, hogy az akác mezőgazdaságilag művelt földek között, vagy azok szélén, még olyan helyekre is telepíthető, ahol egyébként nem volna meg a létfeltétele, mivel ilyen helyeken — az állandó talajművelés folytán — vízszintes gyökérzetét a rendesnél jóval mélyebbre növesztheti, mint egyébként, jobban s főként

hosszabb időre biztosíthatja így gyökérzete levegő- és vízszükségletét. Majd az erdőfenyő természetes úton való felújításával foglalkozva felhívta a figyelmet arra, hogy annak legfőbb akadálya a vástag túlalom, amelyen az esetleg kikélt csíranövény gyenge gyökérzetét időben nem tudja átnöveszteni a termotalajig s elpusztul. Ha azonban az almot feltúrjuk vagy gerőlyével lehúzzuk, a természetes felújulásnak még az esetleges kedvezőtlenebb viszonyok között sem lesz akadálya.

Babos Imre erdőtanácsos kifejtette, hogy — *Haraesival* ellentétben — az alföldi homok fásítása szempontjából a fekete-fenyőt jelentőségében és alkalmazhatóságában messze az erdőfenyő elé helyezi. Buckatetőkön s a buckaoldalak felső szakaszán az erdőfenyőt sikerrel alkalmazni nem lehet, csak a fekete-fenyőt. Korlátoltabb mértékben és jobb helyeken az erdőfenyő is sikerrel telepíthető s ezért kívánatosnak is tartja a neki megfelelő adottságok közötti felhasználását.

Felhívta a figyelmet a peszér—adaci nagykiterjedésű, már meghonosodott fekete-fenyvesre, amelyik a legmoshatóbb homoki területen szépen díszlik, jó a növekedése, pedig egyik része 3 éven állt huzamosabb ideig és itt-ott 1 méter magasan is elárasztva; ezt az időszakot is átvesztele, ma is egészségesen virul ott, ahol a határozottan üde s nedves talajt kívánó fajok mellett kipusztultak. Hangsúlyozta, hogy 1 éves fenyőcsemetével is lehet homokon erdőfásítani, de általában 2 éves, mégpedig nem iskolázott, hanem magágyi csemete használatát tartva célravezetőnek, úgy hogy ültetéshez a talaj gyenge tütakaróját minél kisebb felületen megbontó ékásót esetleg ültetővasat használunk.

Héder István főerdőtanácsos kívánatosnak tartotta — az Alföld fásításának megkezdése előtt — előbb a tanyaközpontokból létesítendő új falvak telepítési helyének, az újabb településeknek, az ezekhez tervezendő út-, vasút- és csatornahálózatnak a kijelölését, hogy így a falvak közelében létesítendő fasorok és fapaszták, erdőfoltok már ezek ismeretében célszerűbben s érdekeiknek legmegfelelőbben telepíttessenek, mert az egész homokgazdálkodási terv megvalósítása csak így lesz valóban áldásthozó.

H. I.

A SZIBÉRIAI ERDŐGAZDASÁGI ES FAHASZNÁLATI TUDOMÁNYOS INTÉZET ÚJ FELADATAI KÖRÉBŐL

A szovjet kutatómunka az erdőkitermelés és a fahasználat legszélesebb körében biztosítja a tudományos gondolat érvényesülését. Kitűnő példa erre az az új munkaterv, amelyet 1948-ban fogadtak el a *Szibériai Erdőgazdasági- és Fahasználati Tudományos (Kutató) Intézet* (Szib. N. I. I. L. Ch. E.) számára. A munkaterv két fő irányvonalát az alábbiak fejezik ki.

- Az erdőipar gépesítése.
- Új erdővidék feltárása.

Kétségtelen, hogy ezzel a kettős célkitűzéssel minden gépesítési eredmény elősegíti a további fejlődést a feltárássra kerülő erdők belterjesebb kezelésé és jobb kihasználása irányában. Közép- és Dél-Szibéria most feltárt és még feltárássra kerülő hatalmas erdővidékein a legnagyobb nehézséget a *kiközéltetés rendkívüli arányai* jelentik. Fokozza a követelmények súlyát, hogy a kiközéltést általában meredek hegyoldalakra kell végezni. Az Intézet a hegyvidéki gépesített kiközéltést módszeresen kutatva, a 3 dobos, végtelen drótkötélmenetű csörlőrendszer bevezetését készítette elő. Ezidőszert a fő- és mellékberendezések már készen vannak, sőt a próbákat is folyamatba tették. Rövidesen sor kerül helyszíni kísérletekre.

További nehézséget hidalat át az Intézet, amidőn kidolgozta a feltárt vidékek *különleges igényű elektrofűrészeit*. A szibériai hatalmas fatörzsekhez ugyanis az eddig általában használt villanyfűrészek kicsinyeknek, illetve nehézkes munkatempójúaknak bizonyultak. Az Intézet reaktor nélküli, 800 mm vágáshosszúságra alkalmas fűrészei már túlvannak a sikeres próbákon. Az Intézet saját tervezésű *talpfa-előállító munkagépe* ugyancsak elkészült és a tél folyamán használatba kerül, megfelelő tapasztalatok szerzése végett. Az erdei *útépítési gépesítése* és az elkészülő utak karbantartása terén az Intézet két irányban folytatja kutatásait. Úgynevezett kis-gépesítéssel oldja meg a fakiszállító utak építését és „*Buldozzer*”-rendszerű traktoros hókéket tervez a zavartalan szállítás biztosítására. A *SzibNHLChE-M-2* elnevezésű automatikus fafeldaraboló készülék, amely a generátorgáz nyersanyagát termeli ki, a használatban egyszerűnek és igen nagy teljesítményűnek mutatkozik.

Még számos más irányban tervez és dolgozik az Intézet — amely *ipari jellegű feladatok kitűnő megoldására is képes* — a szibériai és távolkeleti erdőfeltárás megtervezése keretében. (*Lyesznaja pramislenszty* 1948/11.)

R. M.

GONDOLATOK ALFÖLDI ERDŐGAZDÁLKODÁSUNK FELADATAIRÓL ÉS SZERVEZÉSI KÉRDÉSEIRŐL

Erdőgazdasági életünknek ma központi kérdése a MALLERD-nek küszöbönálló átszervezése nemzeti vállalatokká. Ennek során — amint tudjuk — a tervek szerint Alföldünk területén külön több Erdőgazdasági Nemzeti Vállalat alakul azzal a feladattal, hogy a tianoni békével kialakult országunk egyik központja, mondhatnánk létkérdését: az alföldi gazdálkodás új alapokra fektetését és az ország erdősítési százalékának emelését megoldják.

Eppen ezért nem közömbös, hogyan szervezik meg az arra hivatottak ezeket az új intézményeket, milyen kereteket állítanak nekik, a keretet pedig milyen tartalommal töltik meg.

Alföldi erdészetünk jövőbeli teendőit a meglévő alföldi erdők állagának megővésében, minőségének javításában, de még inkább új erdők, gazdasági fásítások létesítésében látom. Nem lekecsinyendő feladat a fa megszerettetése az Alföld népével. Amint látjuk ezekből, a teendők elsősorban az erdőtelepítés, erdőfelújítás és erdőápolás köré tartoznak. Az erdőhasználat — legalábbis egyelőre — lényegesen háttérbe szorul az erdőműveléssel szemben, tehát létesítendő erdőgazdálkodási szerveinknek főként az erdőművelés terén otthonosan mozgó szakemberekre kell támaszkodniuk.

Magyarország összes erdőterülete 1938-ban 2.064.000 k. hold volt, azaz országunk erdősültsége az erdőterezkönyvi adatok szerint 12,4% (Nagy László főerdőtan, adatai az *Erdőgazdaság* 1948. aug.-i számából), vagyis jóval alatta marad az ideális állapotot jelentő kereken 25%-nak. Ha meggondoljuk, hogy ez az adat az erdők törzskönyvből való, amely pedig nem tükrözi egészen a való állapotot, hogy továbbá állományaink tekintélyes része fiatal és középkorú, valamint rongtot erdő, a fenti százalékos arány gyakorlati értéke még kevesebb.

Ezt a rossz arányszámot pedig elsősorban az Alföld fátlanságának tulajdoníthatjuk. Még siralmasabb a helyzet, ha az egyes alföldi vármegyék erdősültségét (Békés: 1,6, Hajdu: 0,9, Szolnok: 0,8, Csanád: 4,3, Csongrád: 3,5, Szabolcs: 5,4, Bács-Bodrog: 3,8, Bihar: 9,6) nézzük. Nem vigasztaló azonban az alföldi erdész számára Pest vm. 10,3%-os erdősültsége sem, hiszen ezeknek az erdőknek jelentős része a vármegye északibb, dombos vidékein, valamint a Duna mentén húzódik. (Az adatok az *Erdészeti Zsebnaptár* 1943. évfolyamából valók).

Ha ezeket a számokat vizsgáljuk, nyilvánvalóvá válik előttünk, hogy alföldi erdészetünk főkérdése az erdősített terület minél nagyobb mértékű növelése. Tegyük még hozzá, hogy a fenti adatok 1941-ből valók, azóta a háborús túlhásználatok és a háború utáni szűkös idők kényszerhatása következtében az erdősültségi százalék még alább szállt.

Alföldi erdőterületeink növeléséhez, helyesebben az Alföld fásítottóságának emeléséhez hármas út vezet: 1. az erdősítési hátralékok mielőbbi eltüntetése, 2. fásításra kijelölt területeink gyors ütemben való beerdősítése és 3. a gazdasági és útmenti fásítások nagymértékű növelése. Az első kettő — legnagyobbbrészt állami tulajdonú vagy állami kezelésben lévő erdőkről lévén szó — kizárólag állami feladat, tehát a létesítendő alföldi Erdőgazdasági Nemzeti Vállalatok feladata, az utóbbi — még a megfelelő törvényes rendelkezések ellenére is — bizonyos mértékig az egyes emberek kénye-kedvének a függvénye. Mivel a tapasztalatok szerint az egyes egyének fásítási kedvére komolyan építeni nem lehet, mindenképpen elsősorban *állami feladat az Alföld fásítása.*

Ahhoz, hogy erdőterületeinket növelő feladatát az államerdészet elvégezhesse, szükséges elsősorban törvényes rendelkezésekkel az egyéb művelési ágú területek rovására a beerdősítendő területek kiterjedését a szükséges százalékos mértékig emelni.

Amde az erdősítendő területek pusztá növelése még egymagában nem megoldás. Ezeket a területeken erdőt is kell létesíteni. És itt jutottunk el alföldi erdőgazdálkodási szerveink legnyegesebb feladatához: az alföldfásításnak ma még többé-kevésbé ismeretlen területén a kérdés megoldásához vezető utat megtalálni. Márpedig ez ma még

elsősorban *tudományos feladat*, éppen ezért az Alföldi Erdőgazdasági Nemzeti Vállalatoknak olyan emberekre lesz szükségük, akikben megvan ezekhez a tudományos feladatokhoz az érdeklődés és a kellő felkészültség.

Mivel az alföldfásítás kérdése ma még többé-kevésbé nyitott, és a megoldás keresése tudományos — de a gyakorlatól elválaszthatatlan — feladat, nyilvánvaló, hogy még sok kutatásra, sok kísérletezésre van szükség. Hozzáférhetőkké kell tenni az eddigi kutatások eredményeit, lehetővé kell tenni a további kísérletezéseket, külföldi hasonló kérdések tanulmányozását a szakirodalom és közvetlen tanulmányutak segítségével.

Természetesen ehhez az anyagi feltételeket is elő kell teremteni. Nem sajnálhatjuk erre a célra a lehetőségek határai között a pénzt, annak ellenére, hogy a létesítendő vállalatok anyagi erőforrásai igen korlátozottak lesznek. Eppen ebben a tudományos tevékenységben látom jövőbeli erdészetünk igazi feladatát. Alföldi Erdőgazdasági Nemzeti Vállalatainkat főleg kutató, tudományos intézményekként képzelem el, magának a vállalati szervezetnek pedig a tudomány és a gyakorlati élet egybehangolását kell biztosítania.

Alapvetően fontos szakkérdésekben kell a legjobb utat megtalálnunk. hiszen az Alföld legégetőbb kérdése, további területek erdősítése, ma még nagy kérdőjel előttünk, azokon a helyeken, amelyek az eddig alkalmazott fajok telepítése nem kecsegtet sikerrel.

Megoldatlan az elegyítés. a talán sehol másutt nem annyira égetően fontos alátelépítés, egyáltalán a helyes fajmegválasztás kérdése. Sok esetben a kítűzött cél nem is a megfelelően nagy hozamú erdők létesítése, hanem csupán az, hogy egyes területeken a fát egyáltalán meghonosítsuk. Mivel az eddigi kutatások nem vezettek mindenhol kellő eredményre, további alapos megfigyelésekre, vizsgálódásokra van szükség. Ez már nem annyira laboratóriumi munkából áll, mint a természet útmutatásainak felderítéséből, amit bizonyos mértékig csakis külföldi — elsősorban az oroszországi — hasonló körülmények alapos tanulmányozása útján lehet elősegíteni.

Itt kell megemlítenem, hogy alföldi viszonylatban igen nagy figyelmet kell szentelnünk véleményem szerint az „Erdészeti Lapok” 1948. 1. számában röviden említett *Biolley*-féle erdőművelési módnak (*Lesenyi Ferenc*: „A cuntenárium évszázada és az erdőgazdaság”). Akármilyen nehéznek is látszik ezt a rendszert nálunk megvalósítani, szegénységi bizonyítványt állítana ki a magyar erdészet saját magáról, ha egyszerűen a magyar viszonyokra hivatkozva, napirendre térne a kérdés felett a nélkül, hogy alapos gyakorlati megfigyeléseket és kísérleteket végezne ezzel kapcsolatban. Hozzáférhetővé kell tenni *Biolley* tanulmányát, a kísérletezésekre pedig néhány erdőgazdónknak ki kell jelölni. Bizonyos gondnok, erdész szívesen vállalkozik majd arra, hogy részt vegyen ebben a kutatott munkában.

Végül szólnunk kell az erdőgazdálkodásunk jövőjét jelentő szakoktatási kérdésekről. Mivel a jövőben magyar erdészetnek egyik legfontosabb feladata az alföldfásítás, a királyhalmi szakiskolát célszerű lenne elsősorban az alföldi erdész-szakemberek képzésének szolgálatába állítani. Hogy azonban a szakiskola ezt a munkásságát eredménnyel végezhesse, szükséges mind az előadók, mind a tanuló ifjúsgazd elméleti képzettségét, illetve képzetését gyakorlati megfigyelésekkel, tanulmányutakkal teljessé tenni. Lehetetlen állapot volt az, hogy az állam hosszú évekig, mondhatni évtizedekig nem küldte el tanulmányútra az erdész-szakoktatás tanári karát (pl. szakiskolánk egyik előadója 15 éves tanári működése alatt egyetlenegyszer mehetett el — akkor is egynapos — tanulmányútra). Hogy kívánhatjuk meg ilyen körülmények között, hogy szaktanáraink a jövőben erdészársadalmát a gyakorlattal legteljesebb összefüggésben álló elméleti kiképzésben részesítsék!

Az erdészeti középiskola és az erdészeti felsőoktatás vonalán szintén ezeknek az elveknek kell érvényesülnie.

Összefoglalva az elmondottakat megállapíthatjuk, hogy

az ország erdőszültségi viszonyaira való tekintettel a létesítendő Alföldi Erdőgazdasági Nemzeti Vállalatok megszervezésekor a megoldásra váró feladatok komolyságának megfelelően a legnagyobb körültekintéssel kell eljárniok a szervezést végzőknek. Ide kell tömöríteni erdészirtásadalmunknak az Alfölddel és a síkvidéki erdőműveléssel szívesen foglalkozó minden jól képzett tagját. A legmegfelelőbb emberek részére pedig biztosítani kell a reájuk váró feladatok sikeres megoldásához szükséges anyagi fedezetet, lehetővé kell tenni kutatómunkák folytatását, tanulmányutak lebonyolítását (bel- és külföldi viszonylatban egyaránt), a szakemberek kellő felkészültségű pótlását és nem utolsósorban a zavartalan munkához elkerülhetetlenül fontos új és hathatós törvényes kereteket. Csak akkor töltheti be maradéktalanul erdészetiünk az ország felemelésében reá váró szerepet, ha ezek a feltételek megvannak a nagy munka elvégzéséhez. Azt hiszem, bizalommal tekinthetünk erdőgazdálkodásunk jövője elé, mert a létesülő Alföldi Erdőgazdasági Nemzeti Vállalatok végre azok a szervek lesznek, amelyek a fentiek során vázolt feladatokat sikerrel és maradéktalanul megoldják.

Tóth Béla

ELÉG A TARVÁGÁSBÓL

Bármerre járunk az országban és figyeljük az erdőket, mindenütt szemünkbe ötlenek a tarvátságok, ültetett fiatalosok, letarolt, be nem ültetett hegyoldalak, köztes hasznalat alá vont erdőterületek. Ez a helyzetkép nem olyan, amilyenek egy erdész szakember örülhetne. Mindnyájan tudjuk, hogy az erdők tarolóvágással való kihasználása az erdőben lévő termőerőt a legkülteresebben használja ki, ez az eljárás sok esetben a rablógazdálkodás fogalmát kimerítő erdőpusztításig is eljut.

A tarolóvágásos gazdálkodás tehát nem lehet népi-demokráciánk erdőgazdaságának alapja és jellemzője. Mivel pedig mi erdészek ezt tudjuk és valljuk, kötelességünk mindent elkövetni, hogy erről vezető politikusokat és a nemzetgazdasági szakembereket, valamint az egész közvéleményt meggyőzzük.

Mert miről is van itt lényegében szó? Az ország megköveteli minden dolgozójától, hogy többet és jobbat termeljen, mert ezáltal építi a szocializmust. Azok, akik e szép, nemes célkitűzést úgy magyarázzák, hogy több és jobb erdőt kell *kitermelni*, tudatosan vagy tudatlanul, de ellenségei nemzetgazdaságunknak, mert az ilyen művelet megfosztja az erdőt a termelő tőkétől.

Amelyik országban kevés az erdő, az fabehezatalra szorul, azak más javak termelésével fokozza kivitelét, hogy külkereskedelmi mérlegét egyensúlyba hozza. Ha ezt nem tudja megtenni, kizsákmányoltta, szegényé válik. Erdőtlen országok szegények lesznek.

„Erdő nélkül nincs Magyarország“. Ezért kell nekünk erdőterületünket szaporítani, meglévő erdeinket a lehető leggondosabban kezelni, úgyhogy az erdő többet és jobbat termeljen. Erdeink szakszerű kezelésével, az élőfaállomány gondozásával fogjuk elérni a nagyobb növedéket, a *valódi többtermelést*, továbbá így a szerfát szolgáltató erdő nevelésével a *jobbtermelést*.

A helyes eljárás az erdőművelés körébe tartozik. Itt kell az erdőgazdának szaktudása legjavát az élőfakészlet több- és jobbtermelése érdekében sorompóba állítani.

Szálerdőt kell nevelni, a tisztások, gyérítések — át-erdölések — idejekorán és tervszerűen való elvégzése után, és a véghasznalatot a szálaló-vágásos vagy szálalásos rendszer bevezetésével, a természetes felújítás érdekének szem előtt tartásával, a legtovább lábbon maradó, legkiválóbb faegyedek tömeg- és érték-gyapardodásának előmozdításával kell elvégezni.

Ezeket az eljárásokat ismerve és helyeseknek tudva, *vessünk véget mindenütt a tarvátságos gazdálkodásnak* és induljunk el végre a korszerűség eredményesebb útján!

Kerüljük a tarvágást, még sarjerdeink, rontott erdeink esetében is. Igyekezzünk megtalálni az állományátalakítás olyan módját, amely nem hagyja a termőtalajt hosszabb ideig takaratlanul. Gondoljunk csak arra a növedékvesztésre, amely az ilyen tarvágott területeken keletkezik, azért, hogy ott nem képződik fakészlet. Kihasználatlanul marad a talaj, a levegő. Ezt kell az egyszerű termelő erdőgazdaságunk megakadályoznia.

Köztudomású, hogy a növény — tehát a fa is — tápanyagát a talajból és a levegőből veszi fel. A kettő leggazdaságosabb kihasználása a szálalóerdő formáiban lehetséges. A szálaló-erdő tehát a belterjesen kezelt erdőgazdaság jövő képe. Hogy azonban egy erdőt belterjesen lehessen kezelni, ahhoz még erdőgazdaságunknak nagy fejlődésen kell keresztülmennie. Ennek állomásai: a feltártság, gépesítés, kellő számú és jó felkészültségű szaküzemélyzet, jól begyakorolt és önállóan is dolgozni tudó erdei munkások. Ezt a fejlődést siettetni mindnyájunk elsőrendű feladata. Megvalósításához nagyarányú beruházások szükségesek, tehát előhaladását legfőképpen az anyagiak befolyásolják. Ilyen körülmények között erdeinknek csak kevés része van abban a helyzetben, hogy a szálaló erdőgazdaságot be lehessen rendezni benne.

De sok erdőnk van a feltártság olyan fokán, ahol már a belterjesebb *szálaló-vágásos* erdőgazdaságot be tudjuk rendezni. Itt tehát nem szabad késlekednünk.

Haladéktalanul be kell vezetni ezekben az erdőkben az adottságok között legmegfelelőbb szálaló-vágásos eljárást. Erdőmérnökeink dolgozzák ki e feladatokat és bíráltsák el az arra hivatottakkal. Az elfogadott tervezetet erdészeinkkel legmesszebbmenően ismertessék, oktassák őket a helyes munkára. Ilyen felkészültség esetén a siker nem maradhat el: a lábbon maradó fa vastagszik — felhízik — az újulat kitölti az erdő alsó rétegét — tehát a növedék nagyobb lesz —, többet, jobbat termelünk.

Van azonban sok olyan erdőnk, ahol még a szálaló-vágásos eljárások bevezetésére nincs meg a lehetőség. Ilyen helyeken is kerülni kell a tarvátságos erdőgazdaságot. Az ilyen esetekben a természetes felújítás egyéb (csoportos, ill. pásztás) alakjait és az aláteljesítéseket alkalmazzuk, hogy minél kisebbre csökkentsük azt az időt, mikor az erdőtalaj kihasználatlanul — ugaron — fekszik. A felújult területekről a még lábbon álló fák eltávolítása már nem tarvátság, bár ezt a műveletet sokan — helytelenül — ezzel a kifejezéssel illetik.

Ilyen körülmények között lecsökkenthetjük a tarvátságos eljárások területeit a legkisebb mértékre.

Végezetül szóljunk az erdőhasználatról is. Miként az erdőművelés a „többet és jobbat termel“ elvet, az élőfakészletre (*Arbor, Baum*) értelmezi, az erdőhasználat már csak a tőitől elválasztott, holt fakészlettel (*Lignum, Holz*) számol. Ez a fakészlet adott mennyiség. Az erdő évi hozadéka. Ebből a mennyiségből kell az erdőgazdaságnak, a legjobbat és a legtöbbet kihoznia. A legkisebb selejttel — tűzifa, gallyfa, forgács — termelje ki azokat a szerfa-választékokat, amelyekre a ledöntött fa alkalmas. Minél nagyobb szerfaszázalék-kihozatalra kell törekednie. Vétkes könnyelműség azonban szerfa-százalékról, szerfa-kihozatalról beszélni a lábbon álló erdőben, főleg előhasználat esetén, mert könnyen engedhetünk olyan csábításnak, amelynek kárát az erdő vállalja.

Az erdőhasználat könnyebbége, eredményei, előnyösége ne befolyásolja tehát az erdőművelő munkáját, mert ha ez volna a helyes elv, mindenütt a tarvátságos eljárást kellene alkalmazni.

Küzdjünk tehát a tarvátságos eljárások ellen, amelyek a feudális és kapitalista vállalati termelések örökségei, *térjünk át mielőbb a szocializmus magasztos elveivel jobban összeegyeztethető, közösségi célokat szolgáló, szálaló-vágásos és szálalásos erdőgazdasági eljárásokra!*

Huszár Károly.

KARÁCSONYFATELEPEK LÉTESÍTÉSE

A karácsonyfa beszerzése 1918 előtt nem volt nehéz. mert erdővidékeink potom pénzért tömegesen ontották a szebbnél szebb példányokat, és még a legszegényebb családok is együtt örvendhetek gyermekeikkel a szeretet ünnepén a kivilágított karácsonyfa alatt. Trianon után a karácsonyfa-termelés megcsappant, az import megnövelte a költségeket. Pedig az akkori magánerdőgazdaságoknak módjukban lett volna karácsonyfatelepeket létesíteni és pár év múlva a karácsonyfahiányt pótolni, a felesleges többkiadással járó import-karácsonyfát kiszoríthatták volna a piacról, és gondoskodhattak volna az ország ebbeli szükségletének fedezéséről.

Igaz, a természeti adottságok nem alkalmasak arra, hogy a mai Magyarországon olyan karácsonyfákat neveljünk, amelyek az igényeket minden tekintetben kielégíthetnék, ezen azonban lehet segíteni.

Nézzük csak, milyen fenyőfajták alkalmasak karácsonyfa nevelésére? A legszebb karácsonyfát kétségkívül a megfelelő termőhelyeken és éghajlati viszonyok között nőtt *jegenyefenyő* adja, lassabb növése miatt lombozata dús, és a meleg szobában is tartós, mert tüit nem hullatja. Ennek ellenére, mert régebben sem volt a jegenyefenyő bőségben, az általánosan használt karácsonyfa a *lúcfenyő* volt, amelynek szép a növése, de nagy hátránya, hogy tüit meleg helyen hamarosan lehullatja. Egyes helyeken, más hiányában, az erdeifenyőt is használták karácsonyfának, de ez a valóságban csak kényszermegoldás volt.

Karácsonyfa telepek létesítéséhez a fentiek szerint a jegenyefenyőt kellene elsősorban alkalmazni, ha azonban tekintetbe vesszük azt, hogy a magjának csíráképesége elég gyenge, csemetéjének nevelése nagyon kényes és költséges, növekedése a nem neki megfelelő éghajlati viszonyok között gyorsabb, fája puha és ritkább lombzatú, mint a magasabb régiókban nőtték — akkor nem lesz kétségünk, hogy ez a faj a mesterséges karácsonyfa-telepítéshez nem jöhet szóba.

Marad tehát a lúcfenyő. Ezt karácsonyfa céljaira alkalmassá tudjuk tenni. A lúcfenyő a mi dombvidékünkön eleinte — amíg a kiültetett csemete gyökérzete erőteljesebb fejlődésnek indul — szép sűrű lombzatú, formás fácska, ha azonban elérte az 1 m körüli magasságot, egyszerre 70—80 cm-es vezérhajtásokat fejleszt gyér ágpereszlenel és ezért karácsonyfának idétlen alakúvá válik. Ezenfelül még fenállanak azok a hátrányai is, amelyekre előbb már rámutattam.

Mіндеzen azonban lehet segíteni *ezüstfenyővel való beoltással*. Ezt a műveletet a lúcfenyőn úgy végezzük el, hogy 3 éves korában a vezérhajtását levágjuk és egyszerű csapóval — mint a gyümölcsfák esetében — egy ezüstfenyő-hajtást oltunk rá. Ez átveszi a vezérhajtás szerepét, s a továbbiakban az ezüstfenyő jellegzetességének megfelelő fácskát fejleszt. A lúcfenyő csíráképesége jó, nevelése különösebb nehézséggel nem jár, és ha a beoltását ezüstfenyővel sikeresen elvégezzük, olyan karácsonyfa-típust nevelhetünk, amely minden igényt kielégít: nem túlságosan gyors növése következtében jó alakú karácsonyfát ad, tüit a szobában is sokáig megtartja és színezeténél fogva külső csín tekintetében is felülmúlja lúcfenyő-versenyfársait.

Az ezüstfenyővel való beoltás már kikísérletezett dolog, és — kellő gondossággal végezve — feltétlen sikerrel jár. A győri erdőigazgatóság eddig 8 erdőgondnokságban összesen 62 kh. területet jelölt ki karácsonyfa-telep céljaira, részben felhagyott csemetekerteket, részben berdősítésre kijelölt más művelésű ágú területeket, részben pedig u. n. csereterületeket. Ezeknek lúcfenyővel való beültetése máris folyamatban van, 1,20 m-es hálózatban való kiültetés esetén kh.-ankint kb. 4000 drb. karácsonyfa nevelhető, 8 év múlva a fácskák harmadrésze kiszedhető, mert akkorra már eléri egyre-másra a 1½ m magasságot. A további 4 év alatt fokozatosan kiszedhető a többi, ezek közül a 12 évesek már a 2,5—3,0 m hosszúságot is elérhetik. Az utoljára maradottakból néhány szép növést továbbra is visszatartathatunk további nevelésre iskolák és közületek részére. A kivágott helyére természetesen minden egyes esetben új csemetét ültetünk.

Ha ezt valamennyi erdőigazgatóság rendszeresen bevezeti, 10 év múlva a karácsonyfa-behozatalt kiküszöbölhetjük, mert a 11 erdőigazgatóság évente kb. 1 millió karácsonyfát tud piacra hozni, ezzel a belföldi szükséglet nagyjában fedezni tudjuk. Nem nehéz kiszámítani azt, hogy emellett a hazai erdőgazdaság is jelentékeny jövedelemhez jut, a karácsonyfát olcsóbban tudnók a nép rendelkezésére bocsátani és a behozatal megszüntetésével megtakarításhoz jutnánk országos viszonylatban is.

Istvánffy József.

A F.A.O. ERDŐ- ÉS FAGAZDASÁGI STATISZTIKÁINAK JELENTŐSÉGE

A FAO az Egyesült Nemzetek (United Nations Organisation = UNO) Elemezési és Mezőgazdasági Szervezete (Food and Agricultural Organisation = F. A. O.). Mezőgazdasági tevékenységébe az erdészet és fahasználat kérdéseit is felvette. Magyarország 1946 óta vesz részt a FAO 54 államra kiterjedő tudományos és statisztikai irányú munkásságában. A Magyar Nemzeti FAO Bizottság jelenleg a földművelésügyi miniszter főfelügyelete alatt tevékenykedik. Erdő- és Fagazdasági Szakcsoportja az élen jár a nemzetközi tudományos kapcsolatok ápolásában és a magyar gazdasági élet számára történő hasznosításában.

A F. A. O. első ízben 1947-ben Mariánské-Lazné-ban tartott erdő- és fagazdasági konferenciát, ott hívták létre a FAO „Európai Erdő- és Fagazdasági Bizottságát”, amely 1948 júliusában 21 európai nemzet részvételével megrendezte az első évi kongresszusát, Magyarország minden alkalommal képviseltette magát és érdemlegesen vett részt a tanácskozásokban. Az utóbbi kongresszus 3 irányban lépett fel kezdeményezően. mégpedig a statisztikai, a hozamnövelési és az állománygyarapítási kérdéscsoportok területén. Ez alkalommal vázolni fogjuk azokat a nehézségeket, amelyeket a kongresszus egyhangúlag áthidalandóknak mondott ki, az eddignél pontosabb és egységesebb, tehát megbízhatóbb európai erdő- és fagazdasági statisztika elérése végett.

1. Lényeges eltérések mutatkoznak a jelenleg használt erdészeti statisztikák és a FAO által újabban készített fahasználati (termelési és fogyasztási) adatok egybevetése során. A FAO megbízatást kapott, hogy az ellentmondások kiküszöbölése végett javaslatokat tegyen és aztán gondoskodjék a minél kielégítőbb erdő- és fagazdasági statisztika rendszeres szolgáltatásáról.

2. Az eltérések egyik fő területe egyrészt az erdők évi hozamának, másrészt az évi fahasználat tömegének egymásra vetítéséből adódik. Magyarán az említendő a döntéstől a kiszállításhoz előálló veszteségek és hibák, az erdei és környéki fogyasztás, az erdei munkásság fahasználata. stb.

3. Az ellentmondó adatok kiküszöbölése végett országokint egyetlen adatszolgáltató központ juttassa el a gyűjtött és ellenőrzött, esetleg átszámítással közös nevezőre hozott erdő- és fagazdasági statisztikát a FAO-hoz.

4. Az erdő- és fagazdasági statisztika országos gyűjtése és vezetése tekintetében felkérték a résztvevő országokat, hogy ahol még ily egységesítő statisztikai eljárás hiányzik, ott megfelelő szervezettel jelöljenek ki a feladatkör kizárólagos ellátására.

R. M.

TISZTÍTÁS

Az Erdészeti Lapok f. évi 1. számának „Különfélék” rovatában megjelent „Ritkítás, mint növedékgyarapítás” c. közleményével kapcsolatban feltettem magamban, hogy mindazokban az esetekben amikor egy-egy igen üdős erdőgazdasági művelet, csekményt vagy elvet olyan színbén tüntetnek fel, hogy az jelszóvá válásával az erdőgazdaságnak kárára lehet, azt megvizsgálom, és mind a szakközösség, mind a tágabb körű nyí vanosság előtt konkrét módszerekkel tárgyalás alá veszem.

Kijelentem, hogy az így keletkező vitában a velem szemben állók részéről éppen olyan jószándékot és ügyeszeretetet* tételezek fel, mint amilyent részemről is feltételezni kérek.

Nekibuzdulásomat éppen a Lenin-Sztálin-i szociális társadalomban egyedül helyes és alkalmazott dialektikus tárgyalási módnak kötelező voltából merítem, hogy a tézis és antitézisből az építő szintézist közös erővel elő-állítsuk.

Minthogy az említett cikk helyszíni megvizsgálása folytán hozzászólásom még el nem készülhetett, annak megjelenését a közeljövőre ígérem.

Azt is bejelentem, hogy minden ilyen irányú további cikkem főcímeinek mostani soraim élen lévő címet szántam, azt a műveletet kívánván ezzel jelölni, amit mi, erdészek a tisztítás szóval fejezünk ki. Ajtay Viktor

OLVASÓINKHOZ!

Lapunk fejlesztése csak olvasóink termékeny közreműködése alapján lehetséges.

Szeretnők minél jobban megközelíteni a magunk elé tűzött célt: hogy folyóiratunk az egész magyar erdő- és fagazdaságnak érdeklődéssel, szeretettel várt, a tudomány legújabb eredményeit hűségesen, mindenki számára érthető formában közvetítő szakközlőnye legyen.

Ehhez azonban feltétlenül szükségünk van olvasóink véleménynyilvánítására, tárgyilagos bírálatára, ösztönzésére és írói közreműködésére.

Megismételjük tehát az „Erdészeti Lapok“ 1948. évi I. füzetének 37. oldalán közölt — de eddig, sajnos, eredmény nélkül maradt — felhívásunkat, és arra kérjük Olvasóinkat, legyenek segítségünkre abban, hogy minél tökéletesebbet nyújthassunk.

Meggyőződésünk, hogy sok érdekes javaslat, megszívlelendő figyelmeztetés futna be hozzánk, ha szaktársaink nemcsak baráti körben, élőszóval tennék meg észrevételeiket, hanem írásban is velünk közölnék állásfoglalásukat. Ezért mellékelünk a mostani füzethez egy **válaszlevezőlapot. Reméljük, nem hiába!**

Nagyon kérjük a magyar erdő- és fagazdaság minden lelkes dolgozóját, **írják meg őszintén, mit szeretnének találni lapunkban**, milyen formában és milyen terjedelemben.

Nagyon hálásak lennénk, ha minél többen támogatnának bennünket hosszabb tanulmányokkal, rövidebb közleményekkel, stb.

Külföldi kapcsolataink kiépítése is folyamatban van. Az idegen nyelvű szakirodalom minél célszerűbb hasznosítása és a kölcsönös tapasztalatkicserélés előfeltétele azonban, hogy olyan munkatársak is álljanak rendelkezésünkre, akik anyanyelvükön kívül a szakmai színvonalhoz megkívánt mértékben beszélnek és írnak valamilyen más nyelven is.

Elsősorban az ú. n. világnyelvek (francia, orosz, angol, német, spanyol, olasz) művelőit kérjük, közöljék velünk, ha fordítói és ismertető munkára vállalkoznak, de örömmel üdvözlénék más nyelveken (holland, dán, svéd, norvég, finn, csehszlovák, lengyel, jugoszláv, török, stb.) nyújtott segítséget is.

A közreműködés részleteit a jelentkezőkkel személyenként külön tárgyaljuk le.

Az Erdészeti Lapok Szerkesztőbizottsága.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET ELŐADÁSAI.

Március hó 28-án (hétfőn) d. u. 5 órai kezdettel:

Iby Gábor: „A DIALEKTIKA AZ ERDŐGAZDASÁGBAN“
címen tart előadást.

Az előadás helye: Budapest, III., Kunfi Zsigmond-u. 38—40.

Figyelmeztetés! Aki nem jelenti be lakcíme változását, ne várja az „Erdészeti Lapok“-at! Ilyen mulasztás esetén az esetleg elveszett példányokat nem pótolhatjuk!

A MŰSZAKI ÉS TERMÉSZETTUDOMÁNYI EGYESÜLETEK SZÖVETSÉGE

kiadásában jelenik meg az

ALUMINIUM

BÁNYÁSZATI ÉS KOHÁSZATI LAPOK

ELEKTROTECHNIKA

ERDÉSZETI LAPOK

ÉPÍTŐANYAG

GÉP

HIDROLÓGIAI KÖZLÖNY

MAGYAR ENERGIAGAZDASÁG

MAGYAR KÉMIKUSOK LAPJA

MAGYAR KÖZLEKEDÉS, MÉLY- ÉS VÍZÉPÍTÉS

MAGYAR TECHNIKA

MAGYAR TEXTILTECHNIKA

MEZŐGAZDASÁG ÉS IPAR

PAPÍR ÉS NYOMDATECHNIKA

TÖBBTERMELÉS

ÚJ ÉPÍTÉSZET

M. T. SZ. ÉRTEŚÍTŐ

CÍMŰ FOLYÓIRAT

Kiadóvállalat:

V., Szalay-utca 4. Telefon: 122-299, *125-288, 310-135.

Csekk számla: M. Nemzeti Bank 22. sz. fiókjánál a 74.622. sz. ptp. csekk számla.